

PEGASUS

PEGASUS

NR 20 VÅRNUMMER 1953

Forums styrelse under vårterminen 1953

Ordf.: Gerard af Malmborg. Vice ordf.: Lars Arvinder. Sekr.: Kerstin Wallin. Kassör Ragnar Kjellén. Vice kassör: Anne-Catherine Orlling. Redaktör: Ulf Roos. Redaktionssekreterare: Kerstin Holmquist. Tekn. red.: Rolf Büström. Revisorer: Robert Luhr, Nils-Gunnar Stenquist, Kaj Lagerström.

A-sekt. Ordf. Birgitta Sondén, sekr. Lars Lindblom *B-sekt.* Ordf. Dag Myrman sekr. Björn Waller

C-sekt. Ordf. Jan Öberg, sekr. Berit Jonsson

PRESENTATION

Vördige lärare
Dygdige djäknar!
Härmed i handen
Hållen I h'äntligen*
Vingade, välkände
Vännen.

Klaga vi månde:
Bidragen borde
Sjufalt mer strömma!
Tynar nu nästan
Vingade, välkände
Vännen.

Tacka vi torde
Skrivande skalden
Författarnas fåtal;
Hulpit de haver
Vingade, välkände
Vännen.

Red.

* Red. har släkt i Roslagen.

SEKTIONSARBETET

A-SEKTIONEN

A-sekt. har under höstterminen endast haft ett kvällsprogram, en intim teaterafton. Anslutningen var tämligen ringa vilket enligt min mening beror på den tråkiga utformningen av programmet ifråga. Styrelsen bryr f. n. sina huvuden och vissa idéer har faktiskt framkommit. Vifåvålse! Under vårterm. kommer bl.a. ett program i samverkan med C-sekt. Det rör sig om rektor Sven Björklunds s.k. "skvellerspegel"

I pausen blir det jamsession med något skolband. A-sekt. står dessutom för programmet på årsfesten.

B-SEKTIONEN

B. har varit den minst livaktiga, delvis beroende på ordförandens sjukdom under höstterminen. F.n. består sektionen endast av en sekreterare. Vi

skall emelltid försöka åstadkomma det traditionella besöket på Choklad-Thule.

C-SEKTIONEN

C-sektionens verksamhet inleddes med en musikfrågesport i oktober mellan två lag från skolan. Vidare ha vi haft en Schubert- och Chopin-afton samt grammofonkonserter varje måndag 11.30—11.55, vilka kommer att fortsätta under vårterminen.

Övriga planer för vårterminen är först och främst jazzkonsert, en mycket populär föreläselse. En frågesport med klassisk musik kommer säkert och möjligen en jazzdito. Eventuellt kommer även en afton med musik av Sjostakovitch på piano (Jan Öberg) och grammofon. Men, men, Promettre et tenir sont deux.

G. af Malmborg

HÔPITAL 2 KILOMETRES

Ur bokskogens dunkel leder en liten väg ned mot sjukhusets gråtunga längor och torn. En gång har fromma munkar bott här, nu sluter sig de ligande murarna kring människor med sitt inre liv i trasor.

Vid väggkanten i trädens skugga sitter eller ligger några figurer som skyggt hälsa när man går förbi, bakom några av de gallerförsedda fönstren skymtar ett stumt ansikte. Kring avträdena står luften tät av stank, i krukorna på järnstaketets pelare vissna några outvecklade pelargonknoppar.

Mellan sjukhusets sotsvarta murar är det dölvande hett. Längst borta i hörnet av den stora gården syns några figurer i blå-röd-randiga dräkter, som vid pumpen diskuterar jättegyrtorna i vilka dagens och alla dagars efterrätt, marmeladen, kokas. Cesto, polacken, vattnar gården för att om möjligt binda dammet en smula. Han lyfter på luvan med ett vänligt grin och hälsar "Guten Morgen". Han är glad att det finns någon som han kan tala tyska med. En gång i tiden var han ett språkgeni, men efter åren i Främlingslegionen blandar han ihop allt i en enda röra. "Warm, warm", säger han och drar med handryggen över pannan. "Ja, ja".

"Bonjour mademoiselle", tonar det plötsligt ut genom ett av kökslängans valv. "Bonjour Bellaoui, ca va", tonar man själv och nickar åt den lille araben med den stora näsan. Han sitter bakom ett berg av potatis och skalar så svetten rullar fram i stora droppar under den slitna yllemössan och gör att hans bruna hy glänser.

— "Har mademoiselle fått något brev från Sverige idag?"

— "Ja."

— "Om jag kunde få frimärkena?"

Han får dem, och en remsa av det blå och gula på flygpostkuvertet följer också med.

— "Samlar du frimärken, Bellaoui?"

— "Nej, jag ville bara ha som minne."

Frimärkerna läggs i plånboken tillsammans med andra kära saker.

Nu kommer Bellaouis' vän juden över gården,

och slår sig ned hos den lille potatisskalande araben. De säger inte mycket, bara trivs med att vara tillsammans.

Det dånar i portvalvet, och arbetarna, de, som arbeta för 200 frc. i månaden, går in i köket för att hämta frukosten i sina plåtbunkar. Deras träskor drar i dammet och virvlar in dem i ett grått moln. En del kastar sådana blickar omkring sig, att man blir vettskrämd om de råkar falla på en själv, andra stirrar bara slött framför sig medan saliven långsamt rinner från den halvöppna munnen.

Bland dem går den länge stilige negern, som i sina anfall griper tag i vad som helst, ingen makt i världen kan då lossa hans järngrepp.

Bristoffer, ställets "baby", ställets allt i allo, han har ju varit här i 22 år, och doktorsfamiljens trogne följeslagare, kommer schavande över gården under högljutt mummel. Mitt i ordströmmen stoppar han, tar ur fickan fram ett paket av gammalt tidningspapper där han, bevarar cigarrettfimpar som han hittat. Han tar papperet av en del och tuggar tobaken. Löständerna har han glömt idag, haka och kinder hänger slappa och tomma.

— "Mademoiselle la Suédoise skall gå hem", säger han, "lunchen är snart klar".

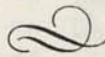
På bänken utanför parkgrinden sitter monsieur Emilianoff och ser butter ut. Emilianoff har ett gott huvud och vantrivs här. Men kommer han ut börjar han suppa, och i ruset går han bärsärkargång. Emilianoff har en gång varit officer i tzarens tjänst och vet hur man skall skicka sig mot damer. Den stora håriga näven drar ihop kavajen så att inte den trasiga och smutsiga skjortan syns. Han reser sig och frågar med en lätt bugning "Har ni sovit gott i natt, min fröken?" Vid högtidligare tillfällen kysser Emilianoff på hand. Hans uppförande har givit honom tillnamnet "ryske prinsen".

Vid muren som avstänger avdelningen för "dem som inte får gå lösa" från yttervärlden, står några figurer och sjunger, gestikulerar, ropar och tjuter, värmen hetsar upp dem, och när

(Forts. sid 9)

Två dikter

Gud låter det regna om höstarna
någon gång duggande
sakta och lätt genom trångra lövverk
någon gång kastande oberäknat
med stora och sprängtunga droppar
De faller på min hjässa
som tårögda förebråelser
älskande utsägligt viskar de:
Hur kunde du?

Tro inte på Mars, du längtande.
Han svarar dig blott med isiga vindar
och nätternas ruvande köld.
Dina ögon förblindas av vita flingor
och solen når inte in i ditt hjärta
Aldrig har dina händer varit så tomma
Aldrig har du haft så litet att säga
din syster om paradiset

Skärgårdsbild

Kostern börjar höja och sänka sig i dyningarna och stampa i sjögången. Det blåser friskt, fast vi ännu är i lä för den senaste stormens efterslänrare av en stor, grå klippholme med några förkrymta, rödorra enbuskar och litet ljung. När man ser sig omkring, möter ögat nästan bara olika toner i gråskalan. Mörkast grått är det vid horisonten för om oss, där tunga, ore-gelbundna molstoder för bort duggregnet, som hittills silat ned. Himlen rakt över oss är ljusare grå, havet åter har en annan nyans.

Vi gå över stag och styr bort ur den grå öns lä och snart får vinden helt tag i seglen. Vi tar på livbältena, för det är halt på däcket och vår utrustning med stövlar och oljeställ över alla plagg vi kunnat hitta för att hålla värmen uppe gör att vi är otympliga och att flytförmågan är ringa, om någon skulle gå över bord.

Sjöhävningen, som förut knappt irriterat oss, ökar när kostern gungar allt längre bort från den kala ön, som krymper allt mera. Jag ser mig omkring på mina kamrater — de skojar och skrat-tar, men jag ser, att de tänker på samma sak, som jag. Sjösjukan. Ett par blir märkbart bleka, när skepparn med ett slags sjätte sinne sticker upp huvudet ur kajutan och ger order om ett par smörgåsar. Han dyker ner i kajutan med dem, men kommer snart upp igen och ber om mer. När han ser våra bleka ansikten, ler han med den härdade djuphavsseglarens hela överlägsenhet och ger oss råd mot sjösjukan, råd, som får en av oss att med glasartad blick luta sig ut över relingen och offra åt abborrana det lilla han har i magen. Alla utom rorsman, som låter blicken vandra mellan kompass, segel och horisont, stirrar stelt på den hopsjunkna figuren och känner någonting röra sig inombords av medömkan. Men plötsligt är det inte bara medömkan. Blodpud-dingen, som vi ätit för många timmar sedan, väcks av sjösjukan och gör sig påmind.

Just som skepparn skall gå ner i kajutan, fyrkantig och bred i sitt oljeställ, springer fockskotet och kommer flygande akterut mot sittbrunnen. Med en svordom, halvkvävd av den sista smörgåstuggan, hoppar skepparn upp på däcket och vacklar föröver. Jag sitter närmast och reser mig upp för att följa efter. När jag stappar föröver, märker jag sjögången på ett helt annat sätt

än jag gjorde när jag satt i sittbrunnen bredvid rorsman. Jag måste ta tag i ett vant, för att inte ramla överbord från den kvartsmeterbreda däcksbremsan. Kostern ligger rakt i vindögat nu. Den börjar dejsa och stampar hårt. Vinden har avtagit en smula och gör det alltjämt, men dyningen som rivits upp av stormen, är lika kraftig som förut. När vi står föröver och med stela fingrar splitsar ihop det sprungna skotet, åker vi som i en hiss fyra meter upp, fyra meter ner, upp, ner . . .

Splitsen är klar och vi raglar akter över samtidigt som kostern faller av och börjar skjuta fart och får en viss stadga. Skepparn plockar reda på sjökortet, där den, som fört besticket, satt ut vår position vid haveriet, tar passare och transportör och försvinner ner i kajutan. Han är snart uppe igen och meddelar en ny kurs till rorgångaren, som för rorkulten mot lovart. Kosterns för vandrar ett gott stycke runt horisonten och stannar i riktningen mot en fyr, som ännu ligger under horisonten.

Vakten förfångas och jag kliver ner i kajutan och lägger mig med oljeställ och stövlar i en tom koj. Det har nästan gått ett dygn, sedan någon av oss senast sov och strax innan jag själv somnar hör jag snarkningar från ett par av dem, som avlösts samtidigt som jag.

Det är åter vaktförfångning. Vinden har nästan upphört när jag frusen och sur kommer upp på däck. De avlösta grinar skadeglatt åt oss. De har fyra timmars sömn framför sig. Dyningen har minskat och kostern rullar makligt och sövande regelbundet mot angöringsfyren, vars ljus nu syns på nära håll.

Klockan är fyra på morgonen. Solen håller på att gå upp. Den solhalva, som redan syns över horisonten, är röd som om den lyste genom rött vin. Det är ännu rätt molnigt, men österut ligger bara några lätta, fjuniga moln, som belyses av den röda solen och pastellfärgas i en strimmig färgskala från grått till ljusrött.

När solen så småningom klättrat upp helt och hållet, är det dag och vi glider in på lugnt vat-ten inomskärs. Akter om oss sänder fyren ut några sista blänk, som knappt kan urskiljas mot den allt ljusare himlen.

Ulph

Intryck från Frankrike

Därnere var havet aldrig upprört, inte så länge jag var där. På dagarna var det alldeles slätt, när solen fört sin lugnande hand över det. Ibland på kvällarna slog det litet mot strandstenarna, bara litet och överröstades av musiken från Casinot. Sista natten höll havet andan och månskenet låg över det.

Innan jag såg havet. På tåget. Det rullade, det dunkade. Landskapet var gult, rött och grönt. Ibland såg man bergen på båda sidor. De var nära och mycket långt borta. De är blå. Hettan därinne vältrade över människorna. De stod tätt i korridorerna. Hettan utanför strök in genom fönstren. Alla fönster var öppna, vi drog upp dörren också för att få svalare. Männen, som arbetade

därute i solen stod böjda. Deras bruna ryggar blänkete, de strök sitt svarta hår ur pannan. Solen var över alltsammans.

Han, som stod bredvid, visade mig på kartan på väggen: "Här är Indo-Kina. Från Indo-Kina kommer man inte tillbaka." Det låg cigarettfimpar och hopknycklade pappersmuggar på golvet. Två tomflaskor rullade mot varandra. Dörren stod och slog och över alltsammans fanns den svarta röken och hettan. — "Hur långt ska ni resa?" — "Till Marseille — sedan till Indo-Kina." — Många människor på den svarta stationen i Marseille. Människor, som går till varandra, från varandra och förbi varandra. Han, som skulle till Indo-Kina, sade adjö och gick nedför en stor

trappa mot staden. — Så många människor, som funnits en dag — en timme — i ens liv och sedan gått ut ur det, för att inte komma tillbaka.

Därnere var värmen lika stark, men inte tryckande eller svart längre. Den levde och gav liv. Jag längtade aldrig tillbaka till det kalla landet. Däruppe dör allt levande och göms under den vita snön, och den korta varma tiden förebådar bara den nya döden.

Husen därnere lyste skarpa i solen. Vitt, gult, rött. Palmbladen hade en fet mörkgrön glans; olivträdens blad var djupgröna på ena sidan, på den andra skimrade de i silver. Det fanns apelsinträd, men apelsinerna var små och beska. Längst nere fanns havet, sedan sträckte sig staden upp mot bergen. — De stora hotellen låg nere vid stranden nära Casinot, men de fanns inuti staden också, somliga låg högt upp.

Turisterna promenerade litet på gatorna, satte sig ned vid barerna, drack, pratade med varandra. Amerikaner. De köpte mycket av marockanerna. De hade råd till det. Männen klädde sig i shorts med söderhavs-motiv, satte en vit solhatt på huvudet, gick tungt och flåsande i hettan ned till stranden, där solen brände deras feta kroppar röda. Kvinnorna köpte halmhattar och espadrilles i staden. De klädde sig också i shorts. Många av dem var kobenta, hade feta ryggar, fula axlar. På kvällarna dansade och spelade de på Casinot. De hade råd till det. Ändå hade de tomma ansikten och döda ögon.

Längre bort låg den gamla staden. Husen tryckte sig mot varandra, gränserna slingrade sig uppåt mellan dem. Där hängde spindelvävar i långa, viskande slöjor. Stenar hade lossnat och fallit ned. En död katt låg i ett prång. De levande strök omkring, hade stora lysande ögon. Här bodde de fattiga, de smutsiga, trasiga, de som rörde sig mjukt, talade med mörka, låga röster. Det var de fattiga. Ändå levde deras ögon.

Kvällen kom. Mörkret droppade ner över husen och gatorna och lade sig tätt intill vattenytan.

— De dansade på Casinot, och musiken var gäll och skärande. — Längre bort, nedanför den gamla staden, som nu vilade med alla sina minnen, flöt havet in i rund buktning. Fiskarna lade sina båtar här, sköt upp dem på land. Det skrapade i sanden. Männen såg om sina nät. Vattendroppar glittrade och föll. Från caféerna hördes musik. Någon spelade dragspel. Hörde kastanjetter också från ett ställe, där man dansade. Männen drog in sina nät och sjöng.

Så lämnade jag solen och vattnet. Människor man måste säga adjö till. Kappsäckar. Brådskan på morgonen. Tåget. Det gick snart, förde mig bort från allt avskedstagande.

Jag kom till de stora skogsklädda bergen och till dalar med sjöar av underlig grön färg. Luften var så hög här. Det var Alperna. En liten grå, tyst by häruppe. Låg innesluten i de mörka och det höga. Jag köpte något där av en gammal gumma. — Efter tio minuter hade jag lämnat byn, den var borta ur mitt liv.

Métron i Paris. Många trappor att gå i, portar, som öppnas och faller igen. Människor — de går fort, talar med varandra, de ropar efter varandra eller är tysta. Tågen går tätt. Härnere är himlen borta. Allt är sten. Det ekar under valven. Jag får den där underliga lusten att springa in i tunneln på spåren där borta, där är alldeles mörkt, eller hoppa ned framför tåget, när det kommer. — Därnere i Métron har jag gått förbi så många människor.

Det finns en kyrka i Paris. Jag har glömt vad den ligger, vad den heter. Den är mörk med många färger. Människor ber där och tänder smala vita ljus framför en Mariabild.

Mera tåg. Mera människor. De försvinner, de som står kvar på perrongen, de försvinner, husen och kyrkorna. Allt försvinner. Staden smälter ihop därborta, blir mindre och mindre — tåget går fort — mindre och mindre. Nu är den borta.

Åsa Narath

HÔPITAL . . . (forts. fr. sid. 5)

man passerar blir de alldeles vilda, betar sig som djur. Plötsligt står en naken man i ett fönster, och försöker med skrik och åtbörder dra uppmärksamheten till sig. För några dagar sedan gick han bland de "fria" — så fick han återfall.

På vägen hem möter vi Cesto, som varit i byn och hämtat tidningarna. Det är några exemplar av "la Patriote", tidningen som har största spridning här i byn. "Goda nyheter, Cesto." Nein, nein nicht Berliner Zeitung, nicht gut".

Gudrun

En bilresa Damascus—Jerusalem

Syriens huvudstad Damascus ligger på en fruktbar slätt vid berget Antilibanon. Staden med sina väldiga trädgårdar bildar en stor grön oas i öknens utkant. Damascus har i årtusenden spelat en viktig roll som handelscentrum, som mål för alla kamelkaravaner från när och fjärran och som politisk oroshärd. Vi har varit inkvarterade i en skola i den modernare stadsdelen och står nu i begrepp att lämna världens äldsta nu existerande stad, det skönaste av Islams fyra jordiska paradiser, Damascus, för att i tre hyrda bilar fara till Jerusalem.

Vi har inte kört mer än ett par hundra meter, förrän en av bilarna stannar. Det är chauffören, som skall säga adjö till sin hustru. Det tar ju sin tid. Sedan tar det ytterligare en halv timme att fylla bensen på grund av ett oerhört diskuterande av priset, vilket hör till köpsläendet här. Vid utfarten från Damascus hejdas bilarna av två uniformerade män. De är poliser och kontrollerar passen.

Nu går färden med hög fart på en fin väg mitt ute i öknen, vilken här är stenig och lätt kuperad.

Mörkret sänker sig hastigt över ett nästan konurlöst, gråbrunt landskap. I strålkastarljuset ser

man en och annan schakal stryka förbi, och ibland skymtar en hyena, som snabbt skyndar bort, när bilen kommer. Då och då möter vi en liten grupp araber, ofta med tungt lastade djur, åsnor eller kameler. Motorn monotona surrande skulle snart förpassa oss i sovande tillstånd, om inte den gräsliga, entoniga arabmusiken strömmade ut ur högtalaren. Men chauffören njuter av musiken och våra amerikanska cigarretter, och vi låter honom hållas.

Efter ett par timmars händelselös körning kommer vi fram till den Syrisk-Jordanska gränsen; på den syriska sidan skall vi passera tre småkontroller innan vi släpps igenom. Dessa utgöres oftast av små enkla träbyggnader. Bilarna stoppas, genomsöks, passen kontrolleras. Ibland tar det en stund. Vi är så intressanta. Men vi tycker ju att de är ännu intressantare. Nu på kvällen är det svalt, d. v. s. omkring 20 grader, vilket vi tycker är skönt. Men de stackars soldaterna har pålsat på sig mot kylan, mer än vi skulle kunna tänka oss att göra under vår stränga vinter. Nu släpps vi emellertid igenom huvudbommen och är inne på jordanskt område bara för att här på nytt kontrolleras. Vid den första jordanska posteringen kommer tre arab-

legionärssoldater ut ur ett litet tält, som är det enda som bryter ödsligheten i det av månen upplysta ökenlandskapet. De som alla andra gränsvakter är mycket vänliga och förstående emot oss. När formaliteterna är avklarade kör vi genast vidare. Vi har bråttom nu, för det är långt kvar till Amman. Plötsligt syns i strålkastarljuset två beväpnade araber till häst. Det här bådar inte gott, tänker vi. Men det är två ridande poliser, som vi kallar det. De tittar igenom bilarna, för att se om allt är i sin ordning, vilket det lyckligtvis är. Det pågår en livlig smuggeltrafik över gränsen här, vilket förklarar, att man är så noga med kontrollen och bevakningen. Efter en stund är vi framme vid huvudpasskontrollen. Den är litet pampigare än de andra; ett modernt inrett tvåvåningshus. Här tar det lång tid och vi kan sträcka på benen litet. Vi har fått många fina och mystiska stämplat i våra pass, vilka vi inte förstår ett dugg av. Klockan är ungefär elva, och vi kör vidare genom öknen. Vid ett-tiden hejdas vi vid en vägbom i oasen Zerka, endast ett par mil från Amman. Här är det definitivt stopp. Vi får inte utan särskilt tillstånd köra in i huvudstaden efter mörkrets inbrott. "Men det går bra att slå sig ned här någonstans", säger polisunderofficeren och pekar på ett slätt markstycke en bit bortåt, omgivet av ett par stenhus. En bred bäck, som heter Jabbot och är omtalad i bibeln, rinner förbi här. Ni kan sova på marken, säger han vidare. Sagt och gjort. Bilarna kör dit bort, och vi tar ur sovsäckarna och breder ut dem på marken. Chauffören och ett par andra sover i bilarna, medan vi andra sträcker ut våra stela leder i sovsäckarna och njuter av värmen. Just innan vi somnar, skymms månen av ett par stora skuggor, som tyst glider fram genom natten. Det är vid närmare betraktande en karavan med kameler och åsnor. De sjunker ljudlöst ned på marken ett femtiotal meter bortom oss, och ett par arabfamiljer kurar lika tyst ihop sig och somnar kring sina djur. Så faller också vi i sömn efter denna första del av vår resa.

När vi efter några timmar vaknar, är det ganska svalt; tio grader ungefär. Men när solen går upp, blir det genast varmare. Vi tvättar oss i bäckens friska vatten och dricker sedan kaffe, som innevånarna gjort i ordning åt oss. Vi går nu och tittar på karavanen, som kom på natten och gör oss sedan i ordning för resan in till Amman.

Amman är en ganska liten stad, med några tiotusental innevånare, på senare år återuppbyggd efter att ha varit en ruinstad. Innan förstörelsen var den ammoniernas, ett gammalt kulturfolks, huvudstad. Gamla fornlämningar såsom tempel finnas väl bevarade. Amman är nog mest känt som högkvarter för arablegionen, den enda egentligt stridsberedda och stridsdugliga styrkan i hela arabvärlden. Den underhålls med engelska pengar och kommenderas av den engelske Glubb Pascha, som är jordansk general.

Men tiden är dyrbar, vi måste vidare. Vi tar en sista promenad genom denna gamla, starkt orientaliskt präglade stad, köper souvenirer, frukt till resan och fotograferar. Ganska medtagna av den olidliga hettan startar vi denna sista, men enligt förutsägningar mest krävande etapp. Vi är snart ute i den gråbrunbrända öknen igen, men oaserna ligger tätt. Ett av Jordans små tillflöden flyter fram i en liten dalgång, som vi nu följer ned mot Jordandalen. Det är en fantastisk vegetation nere i dalbotten, tack vare en bäck, som rinner fram där. Det lilla vattendraget utnyttjas till sista vattendroppen av odlarna. De leder vattnet i små betongrännstenar ut till de små, ynkliga åkerlapparna eller trädgårdarna på backravinens sluttningar. Det blir hetare och hetare och vi kommer fram till en skylt, där det står "Sea level", som betyder havsytan. Vi stannar här ett tag och fotograferar den sällsynta skylten, som få länder i världen kan skryta med att ha. Nu skall vi emellertid ned ytterligare 300 m, och för varje sväng vägen gör, blir hettan alltmer olidlig. Så åker vi ut på Jordanslätten. Här finns en del palmer och andra träd och någonstans en liten odling, men annars är det dåligt med vegetationen. Luften står stilla, fylld av ett vitt dimliknande dis, som tättnar, ju mer vi närmar oss Jordan. Efter en stund är vi framme vid Allenbybron över Jordan, där vi hejdas av en polispostering för kontroll. Vi passar på att gå ned till den heliga floden ett slag. Det gråbruna vattnet, vari vi doppar ned våra händer och fötter, ger alltid någo nsvalka.

En enligt jordanska förhållanden modern, liten småstad är Jeriko, som vi nu passerar. Här råder ett brokigt folkliv. Bland växterna dominerar dadelpalmerna med sina nymogna, brungula fruktklasar. Helt oväntat måste vi stanna i en liten oas en bit efter Jeriko, därför att kylarvattnet i en av bilarna kokar. Vi får bereda oss på

(Forts. sid. 16)

En liden Ballada om then ädle Herr Peder Stutabane

MAESTOSO, GRAVE E TEMPO DI BALLADA BUFFA.

mf HERR PE-DER RI- DER SIG ATT TRI... A f

pvi SUCKEN i SÅ ... TUNG ... A ?

mf HAN RI-DER ATT GIL-JA KONGSDOTER Fi... A f

p DET SUC-KAR SÅ TUNGT U-TI SKO - GEN # PP

Herr Peder rider sig att fria
Hvi sucken I så tunga?
Han rider att gilja kongsdoter Fia
Det sucker så tungt uti skoogha.

Herr Peder åverkar slottets brygga
Hvi sucken I så tunga?
Han åknackar den med en uppsyn trygga
Det sucker så tungt uti skoogha.

Herr Peder skrider så in i sal
Hvi sucken I så tunga?
Han inskrider skramland' med hjärtekval,
Det sucker så tungt uti skoogha.

Herr Peder drager sin glaven
Hvi sucken I så tunga?
Han drar den att stärka giljarekraven
Det sucker så tungt uti skoogha.

Herr Peder ser på kongens tjej
Hvi sucken I så tunga?
Han skådar noga och mäter "Ånej!"
Det sucker så tungt uti skoogha.

"Prinzessan lyster mig föga!"
Hvi sucken I så tunga?
"Hon har ju bara ett endaste öga!"
Det sucker så tungt uti skoogha.

"Mig lyster din drottning att äkta!"
Hvi sucken I så tunga?
"Ej lyster mig dottren hava i släkta!"
Det sucker så tungt uti skoogha.

Herr Peder går ur salen ut.
Hvi sucken I så tunga?
Och han prövar sin glaven på kongens stut,
Det sucker så tungt uti skoogha.

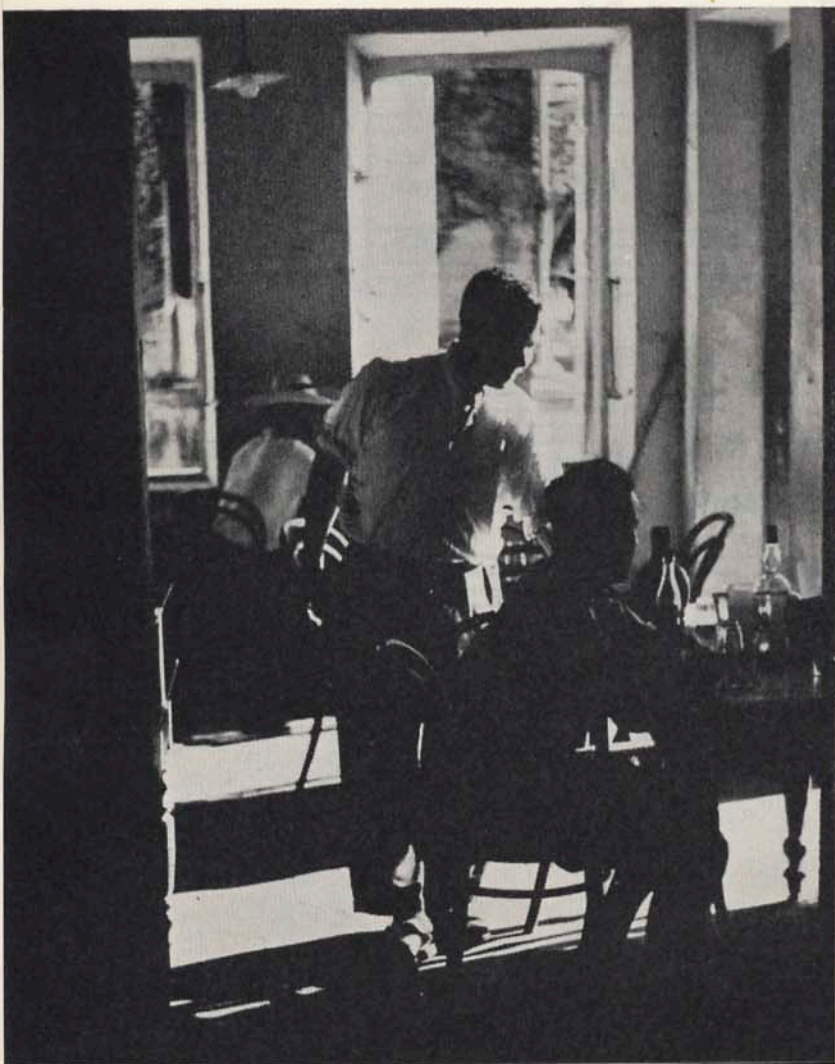
Herr Peder går till kungs tillbaka
Hvi sucken I så tunga?
Han kväder: "Nu må du min glaven smaka!"
Det sucker så tungt uti skoogha.

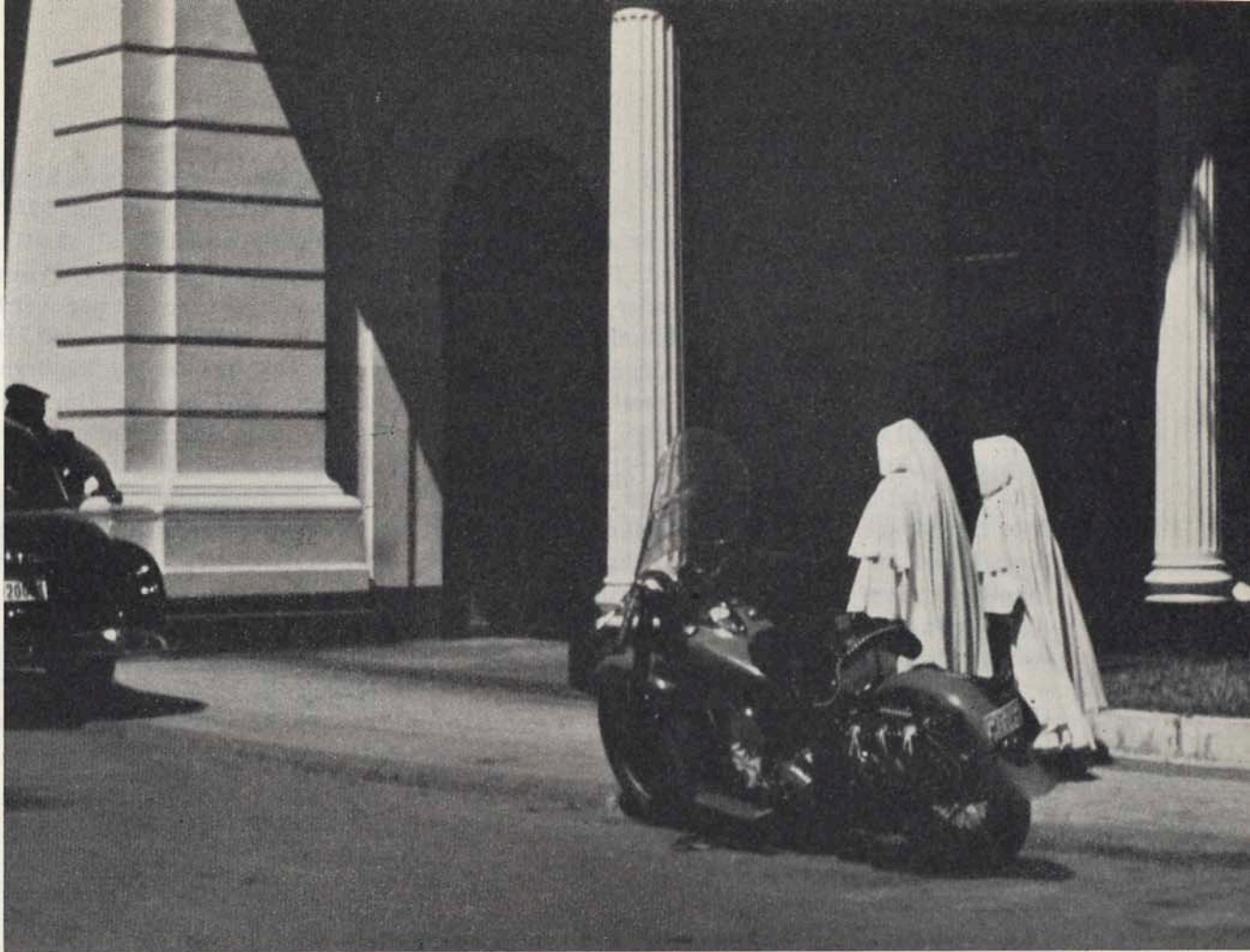
Herr Peder sticker så ihjäl 'en
Hvi sucken I så tunga?
Och drottningen blir så glad in i själen
Det sucker så tungt uti skoogha.

Resten får I gissa själva
Hvi rodnen ni så svåra?
Ty censuren stoppar oss vid vers elva.
Det sucker så tungt uti skoogha.

Ulph et Rolph

"Musiken" av Maestro Ulph

S:T BARTHÉLÉMY

genom

Hans Thunells objektiv

EN BILRESA . . . (forts. fr. sid. 11)

en bra stunds uppehåll. Hettan är nästan out-
härdlig. I skuggan, som nästan inte finns, är det
40—50 och i solen omkring 70 grader varm. Utan
solglasögon blir man snart solblind. Allt man
dricker, svettas man genast ut. Alla är vi mer el-
ler mindre medtagna av hettan, mest mer. Snart
är bilarna all right. Det är meningen, att vi skall
fara direkt till Jerusalem, men när vi nu får
reda på, att Döda havet bara ligger ett par km
från huvudvägen, beslutar vi att fara dit först.
Strax innan man kommer dit, ser man skeletten
av ett par förut mycket bekanta lyxhotell, som
ligger nere vid stranden. De blev förstörda un-
der kriget mellan judar och araber. Vi åker näs-

KÄRA LÄSARE!
OM DU HAR SKRIVIT EN
LÄRODIKT ELLER LIMERICK, EN
SONETT ELLER LJODAHATTR,
ELLER OM DU VILL PUBLI-
CERA DIN DAGBOK ELLER
NÅGON ANNAN SKANDAL-
LITTERATUR, ELLER
OM DU HAR S. K.
LITTERÄRA AM-
BITIONER

DÅ ÄR PEGASEN DEN RÄTTA
VINGHÄSTEN FÖR DIG!

tan ända ned till vattnet. I Döda havet är ju vatt-
net fruktansvärt salt, ungefär 25 %, och vi
går förväntansfulla ned för att så att säga "pröva
det". En av oss tar litet vatten i munnen men
spottar genast ut det med ett par svordomar. Vatt-
net känns helt enkelt vidrigt salt. Det svider i
 huden när man har doppat händerna i vattnet
ett slag. Inget liv — varken djur eller växter —
kan finnas i detta dödens vatten.

Vi slår oss ned vid ett par olivträd och äter li-
tet frukt och dricker ur våra vattenkrus innan
vi far vidare genom öknen. Snart bär det uppåt,
och efter en halvtimmes körning ser vi den heliga
staden ligga på en höjd. Vägen slingrar uppför
Oljebergets sluttningar. Det är den arabiska del-
en av Jerusalem, vi kommer till. Till den israe-
litiska delen har vi ingen chans att komma, där-
för att har man bara ett visum eller en enda liten
stämpel från någon av de sju arabstaterna i
paset, kommer man inte in i Israel. Och tvärt-
om: har man en aldrig så liten stämpel från Is-
rael, kommer man inte in i någon av arabstater-
na. Så total är den arabiska blockaden mot Israel
och så total den israelitiska motblockaden . . .
Men det är ju den arabiska delen av staden, som
är intressant med alla de gamla heliga platserna.
Det gamla Jerusalem är trångt, gyttrigt, mörkt
och smutsigare än åtskilliga andra orientaliska
städer.

Bengt Michanek

Abrahamsbergs Blomsteraffär

Brudbuketter, Blommor, Buketter,
Kransar och Kistdekorationer
bindas smakfullt

Öppet vardagar 9—18 - söndagar 9—11

M. Olsson - Abrahamsbergsvägen 15
Tel. 26 39 60 - Ring! Vi skickar

Riksby Färg- & Kemikalieaffär

Drottningholmsv. 340 - Tel. 26 14 85

PARFYM - SJUKVÅRD- och BABY-
ARTIKLAR - BARNVÅGAR uthyras

Till en gammal tall

Stark står du fästad med väldiga rötterna i
granitens grund.

Hundra års snö, hundra års regn har gjort
din grova stam grå. Hundra år har du trotsat
Tors blix och himmelens sprakande eld.
Ditt liv var långt men du känner icke trötthet.
Som frö bäddas du ner under den svarta mullens
mjuka täcke. Du slog rot, sände trevande skott
upp i ljust. Du växte och hämtade styrka
ur livets ousinliga källåder.
Du vaggades i vindens vagg, du smektes
av solens varma händer. Du blev ett ungt resligt
träd.

I din krona byggde skogens fåglar sina bon.
I ljusa vårnätter sjöng trasten ut sin livsberusade
glädje från din topp.
Fortfarande växte du.
I din stam steg saven. Dina grenar bredde ut
sina mäktiga armar mot himmelens oändlighet.
Dina rötter bröt sig ner i urberget.
En dag var du resligaste trädet i skogen.
I din krona brusade och susade skogens
hela symfoni. Under rasande stormnätter,
då träden vajade som rön, var du
världens väldigaste orgel.
Inför din gigantiska gestalt blottar människor
i beundran sina huvud.
Du jätteträd med järnets kraft under barken.
Stark står du fastad med väldiga rötterna
i granitens grund. Ditt liv var långt
men du känner icke trötthet.

BW

NÅGRA DRAG I DEN MODERNA JAZZENS UTVECKLING

Jazz? Vad är det annat än en skrånande kaka-foni bunden i monoton rytm? En samling tjut och skrik, som en orkester bestående av extatiska negrer frambringar.

Ja, detta är en ganska allmän uppfattning. Men det är ändå massor av människor, som är fanatiska beundrare av just denna musikform och som anser att den är en ny värdefull konst-
art, som har något av modern surrealism i sig. Den intar just nu en ganska underordnad plats bland de sköna konsterna, men den kommer säkert att röna det erkännande den förtjänar i framtiden.

Den moderna jazzepoken började omkring år 1940 med att den excentriske pianisten Thelonus Monk tillträdde ett engagement på Minton's Playhouse i New York. Minton's kom nu att bli ett samlingsställe för unga experimenterande negermusiker, vilkas musik blev helt olik den tidigare jazzen. Förr brukade små orkestrar spela polyfoniskt, dvs. musikerna improviserade helt skilda stämmor på de enkla "dixieland"-melodiernas ganska torftiga harmonik. I en vanlig bluesmelodi finns exempelvis endast tre eller fyra olika harmonier. I den nya musiken däremot spelade blåsarna melodierna unisont eller med en arrangerad under- eller överstämma och använde inget improviserat ensamblespel. Dessutom begagnade de sig av en fylligare harmonik med sänkta kvinter och många brutna ackord. Därigenom fick solisterna ett bättre material att arbeta med, vilket utnyttjades i hög grad.

Även rytmsektionen arbetade nu på ett helt annat sätt än förr. I den gamla New-Orleans-jazzen hade man använt sådana instrument som banjo och tuba för att ordentligt markera 4/4-takten. Härigenom fick man, tillsammans med batteristens entoniga hamrande på bastrumman, fram ett "stenkross-komp" som lämnade mycket övrigt att önska i fråga om sving.

En modernt spelande rytmsektion däremot är beroende av en drivande basist, som håller 4/4-takten, en bra pianist samt en batterist, som lägger an på ett jämt visp- eller cymbalkomp. Rätt-balanserad och disciplinerad är en sådan sektion

i stånd att producera en lätt, knapp klang och en utpräglad polyrytmisk takt.

Det viktigaste inom all jazz är dock de improviserade soli. Bland lärjungarna till musikerna på Minton's Playhouse fanns också många utmärkta solister, t.ex. trumpetaren Dizzy Gillespie och altsaxofonisten Charlie Parker. Dessa två blev förgrundsfigurerna inom den nya musiken, som fick namnet be-bop. De främsta be-bop-musikerna, särskilt Charlie Parker, har blivit mycket utsatta för plagiat och detta är enbart till nackdel för denna musikform. För att rätt kunna bedöma be-bop måste man lyssna till de främsta representanterna för den och inte till medelmåttor som bara efterapar de stora mästarna.

Be-bop musiken har även överförts till stora orkestrar och då vilar ansvaret lika mycket på arrangören som på solisterna. En av de bästa stora orkestrarna, Woody Herman's band, hade tillgång till Ralph Burns, en av den moderna jazzens största kompositörer och arrangörer. Ett mästestycke är exempelvis hans Summer Sequence, en svit i fyra satser. Han laborerar där med orkesterns klanger på ett enastående lyriskt sätt. Från och med Ralph Burns börjar jazzen mer och mer att närma sig den moderna seriösa musiken. Många anser, att det då inte är fråga om jazz längre, men jazzens viktigaste element, improvisationen, finns dock kvar.

I Woody Herman's orkester fanns en ung tenorsaxofonist, Stan Getz, som kom att bli en av föregångarna till en s. k. cool spelstil. Denna kännetecknas av ett mycket diskret komp samt av de långa, lyriska fraser, som solisterna spelar. Den vanligaste besättningen för en liten cool orkester är: tenorsaxofon, piano, bas och trummor. På grund av att det bara finns en blåsare kan det inte bli några större klangvariationer och sådan musik blir därför, visserligen vacker, men något enförmig i längden.

Även den coola stilen överfördes emellertid snart till större band. Det mest bekanta av dessa är trumpetaren Miles Davis' experimentorkester. Genom att använda franskt horn, trombon, tuba och barytonsaxofonen kan denna orkester få fram mycket fylliga klanger, som passar bra

för den "coola stilen". Orkestern förfogade även över en utomordentlig altsaxofonist, Lee Konitz, vilken tillhör den avantgardistiska musikerkretsen kring den blinda pianisten Lennie Tristano.

Dessa två har genom sitt experimenterande inlett ett nytt skede i jazzens historia. Deras musik är utan tvivel konst. Bakgrunden till de solistiska prestationerna är ett alldeles jämnt, diskret komp. Melodierna är ganska komplicerade men utförs av Tristanos sextett med en enastående elegans. Det viktigaste är dock som alltid solina, och den främste solisten är Konitz. Han har en absolut personlig, atonal spelstil och en vacker, nästan glasklar ton. Han använder inte några speciella favoritfraser utan spelar i varje solo något nytt, något eget. Tillsammans med Tristanos band, vilket består av altsax, tenorsax, piano, elektrisk gitarr, bas och trummor, skapar ha ofta otroligt vackra, musikaliska klimax. Orkesterns mest omdiskuterade skivinspelning är "Intuition". Den inleddes av kapellmästaren med en introduction, helt atonal, utan någon bestämd tonart eller takt. De övriga musikerna följer sedan efter på ren intuition. För vilken annan orkester som helst skulle det antagligen misslyckats men Tristanos fantastiskt samspelband gör det hela fullt njutbart. Resultatet är ett stycke atonal, polyfonisk musik med improviserade kontrapunktstämmor och taktändringar. Jag har här lagt stor vikt vid Tristanos musik, men det är den utan tvekan värd, eftersom den betecknar

den absoluta höjdpunkten inom modern jazz.

Den mest avancerade av de stora orkestrarna ledes av pianisten och arrangören Stan Kenton. Orkestern, som består av fem trumpeter, fem tromboner, fem saxofoner, en tuba, två franska horn och fyra rytminstrument, kan i lyckliga ögonblick få fram enastående vackra klanger men dess musik urartar tyvärr ibland till rent publikfrieri med skyhöga trumpetglissand o. d. Ett mycket intressant experiment gjorde Kenton då han utökade sin redan förut stora orkester med sexton stråkar och lät den spela sina "Innovations in Modern Music". Resultatet, som nog inte kan kallas jazz är mycket gott. Denna musik påminner i hög grad om den moderna klassiska musiken med en dragning till impressionism.

Det finns all anledning att tro, att jazzen sinom tid skall komma upp i nivå med andra konstarter. En viktig förutsättning är dock, att man inte låter sig påverkas av den breda publikens ofta dåliga smak och spela kommersiell musik. Man bör skilja på dansorkestrar och jazzorkestrar. Det finns naturligtvis många band som till en viss grad lyckats förena jazz- och dansmusik men resultatet kan då aldrig komma att ligga på något högre plan. För att fortsätta sin utveckling måste jazzen komma bort från allt vad danslokaler heter. Denna musik, som föddes i New Orleans's negerkvarter, kommer kanske på en dag att höra hemma i de europeiska konsertlokalerna.

Lars Oskar Bergström

BAGATELLE:

Jag hade uppfunnit tidmaskinen. Jag stod framför mitt verk och betraktade det. Enligt ritningarna skulle det blivit en bandinspelningsapparat, men när jag nu stod framför denna anhopning av reläer, kontakter, ångrör, trattar etc, förstod jag omedelbart att det var en tidmaskin, en maskin, som man kunde förflytta sig med i tiden, den fjärde dimensionen. Jag blev intresserad av min skapelse. Jag gick närmare maskineriet, som fyllde hela finrummet och en del av köket, trängde mig förbi ett par rör, som girigt sträckte ut sina blanka armar efter mig, strök förbi ett bilbatteri, som av någon anledning fanns där och kom så fram till det innersta — en stol med ett instrumentbräde framför. Jag satte mig på stolen

och såg ut över instrumentpanelen. Där fanns endast ett instrument, en jättelik visartavla som var märkt "från istiden—till istiden". En visare pekade på "från".

Jag försäkte begripa varför det bara var dessa alternativ på min tidmaskin. Jag förstod det icke. Uta natt jag egentligen visste vad jag gjorde, började min högra hand att undersöka instrumentet. Två fingrar vred om visaren och jag hörde ett sakta surrande. Sedan blev det kallt,

Jag vaknade. Jag var drypande våt. Bredvid mig stod Fredriksson med en tom hink i handen. Han skrattade rått. I mitt hår låg två isbitar fortfarande kvar efter spolningen.

Gregory Persson

GUSTAV II ADOLF

som han verkligen var

Pegasus, som ivrar för vittra vetenskaper, har härmed glädjen att med europeisk ensamrätt publicera ett historiskt dokument, som väntas revolutionera all historieforskning. Detta dokument, bestående att en handskrift på pergament, hittades i en av skolträdgårdens rabatter vid planteringsarbeten i höstas. Pergamentsrullen låg i en liten låda av ek, som bevarat skriften till eftervärlden. Så småningom fick en lärare tag på dokumentet och skickade det till Historiska Muséet, som köpte det för en avsevärd penningssumma och som skickade en avskrift med översättning. Denna lyder:

”Följande är skrivet på latin och översättningen, som bevitnats av Notorius Publicus, är utförd av museiamanuens Henrik Furumark.

”Vi, Gustaf II Adolf, förklarar detta brev vara en sannfärdig bikt av Vårt bedrägeri. Men döm Oss inte för hårt, sednare tiders läsare, ty Vi drevs härtill av Vår faderskärlek.

Som I väl veten, skänkte vår hustru oss en dotter, Christina. Samma år, som vi drogo ut i det tyska kriget, rymde denna vår dotter till Kajaneborgs slott i Österboten med Svante Sverkersson Sture, en dråpelig ädling av fem och sjuttio vårar. När vi, skummande av raseri, fick veta detta, var Vi redan på tysk mark och strängt upptagna med krigföringen och således hindrade att med våld återföra vår dotter. Vi avkämpade slaget vid Breitenfeld för att lugna Oss och leda Våra tankar in på andra saker. I samråd med Axel Oxenhierna beslöt Vi, att inför ständer och rådsråde ej yppa denna vår dotters förlöplse. För att dra intresset till Tyska kriget i stället för till Vår dotter, beslöt Vi att avkämpa bataillen vid Lützen.

Vid denna bataille låtsades Vi stupa och låg i flera timmar i stridsvimlet i ett dike med Vår häst — i ett dike med myror. — Faderskärleken kan i sanning driva till stora offer!

Så småningom hemfördes Vi till Sverige med pomp, liggande i en böfvelns okomfortabel kista, nattetid matad av Axel Oxenhjerna, Vår förtrogne. Efter en månads tid, varunder vakten sig storligen förundrades äver Vårt friska utseende,

hemkommo Vi till Sverige och slottet Tre Kronor Banco och fingo änteligen räta på Våra då tämmeligen steta Kgl. ben. Efter en tid begravdes Vi, dvs. Vi själv hade visligen stigit ur kistan först.

Nu kom nästa moment i den plan, Axel Oxenhjerna och jag hade gjort upp. Som Vi förut befallt, tillsattes en förmyndarregering; själv iförde Vi oss Hennes Maj:ts avlagda kjortlar och andre fruntimers utensilier. Det tog Oss lång tid innan Vi lärde Oss att gå inom enom kjortelom och Vårt gyldene skägg och våra knävelborrar, som Hennes Maj:t tyckte stacks så ljuvligt, föllö för rakapparaten, för Vi kunde ju inte ha kvar dessa prydnader. Ty Vi hade beslutat att utge Oss för att vara Vår egen dotter Christina, dy-medelst döljande sagda dotters försvinnelse.

Våren 1633 visade Vi oss för folket, som därvid mäktä förvånades över Vår, dvs. Christinas likhet med Oss själv. Men ingen misstänkte något, så gick år efter år.

Men så dog Vår dotters beundrare, och Christina tiggde och bad om att få bli tagen till nåder igen. Hon hade efter generalamiralens död — (Svante Sverkersson Sture hade varit legoknekt i Spanien och kallade sig hädanefter generalamiral) — bosatt på Öland. Härom sade hon själv: Jag har sorg. Därför tillkommer det mig att leva i Alvaret.

Så småningom bevekades Vi av hennes bön och beslöt att abdikera till Vår dotters förmån. En bidragande orsak var också Vår allt större ölmage, som Vi nu knappast kunde tränga ned i kjortelen. Likaså ville Vi undvika den tre gånger om dagen återkommande skäggskrapningen, som föranleddes av den för Vasaätten kännetecknade ymniga beskäggseln.

Men Vi kunde inte låta Vår dotter heta Christina i fortsättningen, för att inte röja hela bedrägeriet. Vi förehöll henne att icke mera smyg-raka sig och si! en svart moustage uppsprang genast och beskuggade den Kgl. överläppen. Vi döpte henne därför om till att heta Carl X Gustav, Carl till minne av Vår Kgl. fader och Gustav till minne av Oss själv.

Sedan abdikerade jag och reste till Rom, där påven och jag lade bort titlarna. Sedan dess har jag flackat Europa runt och känner nu döden nalkas.

Vi Gustaf II Adolf
med eigin hand.

Som synes är det högintressant läsning. Man förstår nu bättre, varför drottning Kristina synes så manhaftig för sin samtid — hon red över stock och sten, klubbade björn, rökte kritpipa,

svor som en lagårdsdräng etc. Likaså fängslade är uppgiften om att Karl X Gustav inte var så mycket Karl X Gustav som fastmera Kristina, dvs. den riktiga Kristina.

För övrigt ter det sig förbluffande för en nutida läsare, att Kristina vid tiden för rymningen icke torde ha varit mer än tolv å tretton år gammal, men härvidlag får man beakta, att man ännu använde den julianska kalendern och att man tydligen var brådmogen dåförtiden.

Riksantikvarie Jeandersson

DR KARIN EEK

Barnaålderns sjukdomar

VIRVELVINDSVÄGEN 21

Tid till mottagn. erhålles pr tel. 26 70 70

Personlig tel.-tid 9.15—10

Medlem av Stockholms Läkarförening

SAM. LARSSON

Nockebytorget 1 - Telefoner 25 50 02 - 25 51 82

Kaffe, Speceri- och Delikatessaffär
Konserver, Frukt, Kvalitetsvaror

ALL MAT ÄR DELIKAT FRÅN

Åkeslunds Livsmedel

Stopvägen 78, Abrahamsberg

Telefoner: 25 23 19, 25 20 01

Konditori STEN STURE

Runstensplan - Telefon 37 06 00

Islandstorget - Telefon 37 18 80

ALLT I KONDITORIVAROR

Doktor Hugo Lundberg

ALLMÄN PRAKTIK

Brommaplan

När det gäller
hårvården ring

25 54 05

DAMFRISERING

NOCKEBYTORG 13

Linoleum

Kemikalier - Färger

Fullständig golvservice

Golvplattor

ÅLSTENS

JÄRN OCH FÄRG

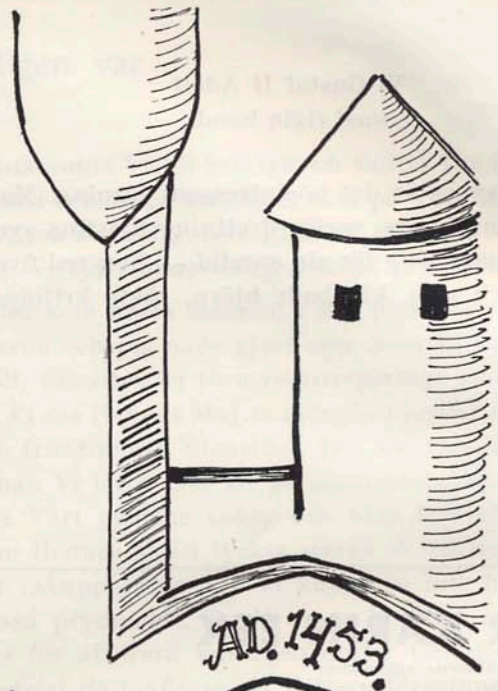
ÅLSTENSGATAN 15, BROMMA - TELEFONER 25 31 83, 25 42 83

Byggnadsmaterial

Bosättningsartiklar

Obs! Vår speciella

lecksaksavdelning

Från Vår Lilla Borg.

Tirmus

PÄRLOR ÅT VÅRA LÄSARE

Detta är en fixeringsbild. Vrid och vänd på den och säg vad ni tror att det är:

Alternativ:

- 1 El pico del Popocatepetl (Bergstopp i Anderna)
- 2 Himalaya, som det torde ha sett för 100.000.000 år sedan (rekonstruktion)
- 3 En av våra lärare
- 4 Spetsen på ett grammofonlift i tretusen ggrs förstoring

Hjärtats frågor

Personalvårdskonsulent Alexandersson

*

Fråga: När jag sjunger på morgonbönen kan jag inte höra något annat. Är det normalt?

Adonis i L IV

Svar: Nej, det är det inte, men du kan trösta dig med att inte dina kamrater heller hör något annat än det du kallar för din sång.

*

Fråga: Jag undrar om det här är Shakespeare:
Uti Hemmets trefna kammar
jag ifrigt städse glammar.

Svar: Troligtvis icke. Jag undrar om det inte kan vara Ni själv som har hittat på den och på detta lumpna sätt vill söka bli känd som poet.

*

Fråga: Men om jag slutar sjunga på morgonbönerna hör man väl orgeln istället?

Adonis

Svar: Är det du nu igen? Fortsätt du och sjung, annars hörs det vad dom spelar på orgeln och din sång — eller det naturljud, du plägar kalla så — låter nog bättre, jämfört med vad dom spelar.

*

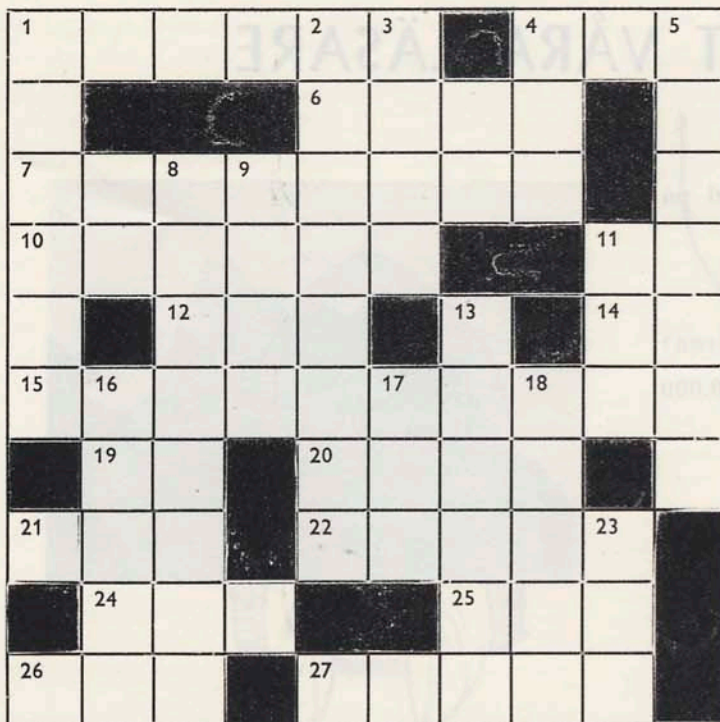
Fråga: Jag blev under höstterminen massakrerad av en utkastare och överuppsyningsman här i skolan och har sedan dess lidit av de envisaste plågor. Kan jag göra något?

Svar: Nej. Ni får försöka förstå och förlåta den, som har skadat Eder. Han gjorde ju bara sin plikt och Ni skulle säkert inte fått så stora skador om ni gått ut på rast.

*

(Denna fråga är insatt på begäran av elevrådet, som med lock och pock försöker att få eleverna att självmant gå ut på rast.)

Eder Alexandersson

ANG. KRYSSORDET:

Det har förvånat oss, att Pegasus, i olikhet med andra litterära och koloretrade alster, så länge saknat ett kryssord. Vi hava forskat i analerna och funnit, att detta kryssord blir det första. Troligen också det sista. Vi besvärja därför de ärade läsarna att gripa det enastående tillfälle och söka lösa kryssordet och lägga lösningarna i Forums brevlåda. Lösningarna skola vara försedda med ordet "Lösning" i smakfulla tryckbokstäver i övre högra hörnet, på det att vi icke må förblanda dem med räkningar och skällebrev. Lösningstiden utgår den 1 dec. Det först öppnade rätta pristagaren får en livstidsprenumeration på Pegasus. Andre pristagaren kan, om den vill, kanske få en tablettask efter hänvändelse till tekn. red., som förvaltar guldets åt Pegasus.

LODRÄTT:

- Gör inte Snoddas precis bland äldre tanter.
- Affär, där man kan köpa kor, tror jag.
- En fet liten antik gud med små vingar på.
- Engelska K...len (Svaert lett, da!)
- Svensk poet, vansinnig och därför förmodligen omgiven av dåliga rådgivare.
- Gör tullverket ibland.
- Har Chaplins stora (Vulgärt uttryck).
- Djur med loppor.
- Höres klappa, när en med dylik utrustad person talar.
- Någon slags kommun i Skåne, tror jag, eller också var det Småland.
- Ovanpå Mälarens vackra, bruna vatten.
- Sjöfågel, vild och vacker, som fått sitt namn på grund av den kniptångsformade näbben.
- Gammalengelsk negation.

VÄGRÄTT:

- Vaktmästare.
- Kung i Sverige för flere flere hundra år sedan.
- Något, som vidskepligt folk ser överallt.
- Jag vet inte om det här finns, men om det gör det, är det motsatsen till 'amöbhane'.
- Mångbenta djur.
- Idel ädel .. el (Meget lett, da!).
- Månen går sin mörka
- π .
- Förekommer mera sällan på morgonböner.
- Romerskt mynt.
- Engelskt motsvarighet till H.A.L. i Bromma.
- Har mången fårskalle på sig.
- Ett av de mest döda språken på schemat.
- Vägledning för sjöfarare: öppnas ombord utanför tremilsgränsen.
- Godtköpsbutik.
- Använder man till pantalonger.
- Importerade Frans G. Bengtsson till svensk litteratur.

Höj Dina betyg

Tag en stödkurs hos

HERMODS

Det leder till resultat.
Skriv till Hermods i dag!

STIFTELSEN

VIGGBYHOLMSSKOLAN

Internatskola för pojkar och flickor

Utbildningslinjer från första skolåret:

Grundskola - Mellanskola - Gymnasium

med fullständig dimissionsrätt

Teknisk gymnasielinje — 3 linjer

Prospekt genom Rektor Torsten Ekström, Viggbyholm, Tel. 56 09 50, 56 07 67

*Bese det vackra
Drottningholm
och mälaröarna*

Res dit med bussar från

**MÄLARÖARNAS
OMNIBUSS AB**

Rödsprit

Med rödspritsdunken i packningen klaras alla svårigheter. Spriten är outhärlig vid tändning av fotogen- eller bensinkök. Finnes spritkök med — eller i nödfall endast en tom burk — ordnas lätt matlagningen. Att resa ifrån rödsprit är lika förargligt som att glömma tändstickorna hemma.

Camping

är kvalitetsmärket
då det gäller saxar och
knivar

Säljes i alla järnaffärer

STÅLVARU A.-B.

Katarinavägen 20 — Stockholm — Tel. växel 44 07 15

Konditori

BROSTUGAN

DROTTNINGHOLM - TEL. 99 02 08

Miniatyrgolfbana öppnas den 1 maj.

Roddbåtar o. kanoter uthyres - öppet alla dagar kl. 9-23

Birger Lundqvists

TRÄDGÅRDSANLÄGGNINGSBYRÅ

U L V S U N D A

TELEFON 25 63 58

Ritar, anlägger, underhåller samt levererar allt för
trädgården och gårdsplanteringen

Hatten heter

Hückel

Reparationer och Nyanläggningar

BROMMA

RÖR

LEDNINGS A.B.

Alviksvägen 77

Äppelviken

Tel. 26 25 20

"Den lilla affären med den stora sorteringen"

Det unga Ängby

gillar sportplagg från

Monells

Tel. 37 24 99 - Islandstorget

AB NOCKEBY-TVÄTTEN

Drottningholmsvägen 103, Bromma

Telefon 25 25 00

A. B. FRISÉNS LIVSMEDEL

Arkitektvägen 1, Abrahamsberg

Telefon 25 59 47, 26 08 50

**Förstklassiga Kött-, Fläsk-
och Charkuterivaror**

Holger Lunds Bokhandel Eftr.

VALTER KROOK

Färjestadsvägen 6—12, ÄNGBY

T-banans hållplats

Tel.: Affär 37 01 94 Kontor 37 51 65

Väl sorterad Bok-, Musik- & Pappershandel

VÄSTERLEDSBODEN

VÄSTERLED 2 - TELEFON 25 12 51

har stort urval av presentartiklar

Specialité: Garn

KEMISKA CIRKELN

ALVIKSVÄGEN 59

Telefoner 25 60 98 - 26 11 60

Äppelvikens Parfymaffär

(K. E. Degen)

Västerled 4 - Äppelvikens

Telefon 25 09 47

Filial:

SMEDSLÄTTENS PARFYMAFFÄR

Smedslättstorget 53 - Telefon 25 33 18

Mopedaktuellt!

Vi föra Monarkmopeden samt Victoria och Velmo ("Tefatet") hjälpmotorer.

Titta in för demonstration!

Roslings Cykel och Sport

(Vid hållpl.) Abrahamsbergsvägen 1 - Tel. 26 28 62

OLDMO LIVSMEDEL

Abrahamsbergsvägen 8-14 - Telefon 26 63 38, 26 50 80

Kött, fläsk och charkuterier av högsta kvalitet

Stor sortering av konserver, frukt och specerier

Hjalmar Noréns Konditori

Telefon 25 79 84

Arkitektvägen 3 - Abrahamsberg

Rekomme n d e r a s

Gedigna möbler

Gör hemmet trivsamt

Öbergs Möbler

Islandstorget - Tel. 37 38 56

LÄR ER RIDA I

ÄPPELVIKENS RIDSKOLA

Telefon 25 52 52

Höglands Plåtslageri

E. Carlsson

Höglandstorget 5 - Telefon 26 06 93 ankn. bost.

Plåtarbeten av alla slag

Takläckningar, Takstrykningar, Svetsning

Tandläkare

Leif Björkman

ISLANDSTORGET - ÄNGBY

Mottagning efter överenskommelse pr tel. 37 20 01

Äppelvikens Bokhandel

Alviksvägen 32 - Telefon 25 08 50

Ä P P E L V I K E N

Karl-Axels Skrädderi

Rörläggarvägen 30-32 - Tel. 25 89 32

Skrädderiet för damer och herrar med anspråk. Rådgör med oss om Edra klädproblem, det betalar sig.

GARPS Livsmedel

Rörläggarvägen 28 - Tel. 26 03 18

KÖTT - SPECERIER - FRUKT - GRÖNSAKER m. m.

Endast prima varor saluföras

Innan DEN blir trasig låter jag BINDA DEN hos

BROMMA BOKBINDERI

Drottningholmsvägen 286
- Tel. 26 15 34 - Bromma

Ängby Cykel- & Sportaffärer

Ängbytorget - Tel. 37 01 68

Islandstorget - Tel. 37 38 68

MOTORCYKLAR - MOPEDER - CYKLAR

Ulvsunda Sågverks A.B.

Brädgård: Drottningholmsvägen 195

Trävaror, Treetex, Masonite, Cement, Spik, Papp, Tegel, Drev, Mastix, Snickerier

Tel. 25 62 48, 25 63 48

NERMA RADIO

Arkitektvägen 28 - Tel. 26 80 98

Nockebytorget 6 - Tel. 26 03 15

BYGGMÄSTARE

SVEN FLORÉN

Entreprenader, Besiktningar, Värderingar

Telefon 51 36 35, 51 84 35

När det gäller Pälsvverk

KÖRSNÄR OTTO NYLANDER

Mästersamuelsgatan 3 - Stockholm

Telefon 11 12 87, 20 18 06

Balders Fastighetsbyrå

Västerled 2 - Äppelviken - Alléparkens hållplats

Inneh. Agronom Joel Lundberg

Auktoriserad fastighetsmäklare

Tel. 25 40 00, 25 41 00, 25 47 20, 25 79 80

ELEKTRO-GARANTI

STOPVÄGEN 16-18

TELEFONER 26 60 75 - 26 64 70

Allt inom branschen

Bil- och Cykelreparationer - *svetsningar* - Ramlagningar samt alla slags Mekaniska arbeten utföras av

Bröderna Janssons Mek. Verkstad

Drottningholmsvägen 197 - Tel. 25 65 89

LADDINGSSTATION — Tel. 26 88 55

Elsa Lobergs Damfrisering

ULVSUNDAVÄGEN 10 . TEL. 25 66 96

*Regumera och reparera
ringarna hos oss!*

Alviks Gummiverkstad AB

Telefon 25 19 20, 26 32 10

Adr.: Bromma Servicestation

SPORTPRISER

Egna modeller i konstnärligt utförande

AB Hovjuvelerare

K. Anderson

David Romilssons Färghandel

Höglandstorget 2 - Telefon 25 45 44

Medlem av Stockholms Färghandlare-
Förening

Golvbonare och barnvagnar uthyras

Engströms Livsmedel

Nockebytorget - Tel.: 25 51 70, 25 36 35

Grönviksv. 199 - Tel.: 37 41 02, 37 41 03

S J Ä L V K Ö P S B U T I K

DÖHMERS & HOFSTEN

Renhållningsverk

ÄPPELVIKEN — TELEFON 25 42 30

Alviks Bilverkstad

Gustavlundsvägen 165, tel. 25 14 05

Utför fackmässigt alla slags
bilreparationer.

Åkeshovs-Magasinet

RANÖVÄGEN 5 - TELEFON 25 56 96

Bästa inköpskälla i Åkeshov för
Sybehör - Strumpor - Garner - Tyger
Även Stilmönster

I. Lagerbergs Damfrisering

Abrahamsbergsvägen 47

Telefon 25 79 66

SKÖNHETSÅRD — MANICURE

Äppelvikens Elektriska Byrå

Entreprenör för Stockholms Elverk

Alviksvägen 67 - Tel. 25 05 75, 25 36 90

Doktor Ernst Swanlund

Mottagning vardagar 9—10

NOCKEBY - Telefon 25 53 51

Thaliavägen 67 - Författarevägen 60

Mottagning vardagar 13—15

Ängbytorget - Telefon 37 65 75

H. M:s LIVS

BERGVIKSVÄGEN 91

Stor sortering av
Köttvaror, Kaffe, Fukt, Konserver

Gör oss besök eller ring 25 30 19, 25 30 67

Lenårds Eftr. - SYBEHÖRSAFFÄR

Innehavare: H. Ahlén

Alviksvägen 39, Äppelvik

Telefon: 25 15 92

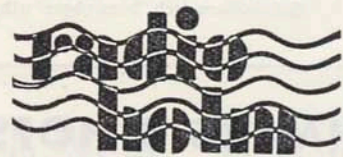
M J Ö L K
G R Ä D D E
S M Ö R

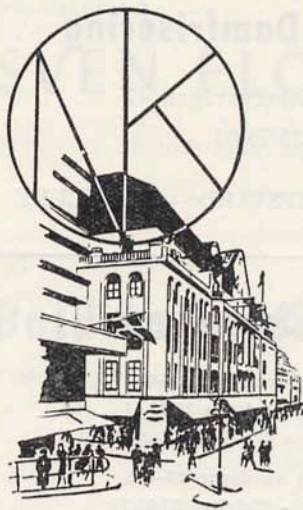
T E L E F O N
3 4 0 4 2 0

Radioreparationer

utföres å välutrustad specialverkstad. Moderna instrument, dugliga fackmän borga för ett gott arbete. Granti lämnas. Hämtas och hemsändes i hela Bromma.

R I N G 2 5 5 8 4 1

*NK har det
— som Ni
vill ha det*

Läs nu för högre betyg

Vid NKI-skolan kan Ni läsa moderna, klassindelade korrespondenskurser i alla real- och gymnasieämnen. Skriv och begär upplysningar och studieråd eller studiehandbok — Ni får det gratis!

Sänd denna kupong idag!

Till NKI-skolan, St Eriksgat. 33, STOCKHOLM
Sänd mig gratis Eder handbok för real-
skola och gymnasium. Jag önskar även tid-
skriften På Fritid kostnadsfritt under ett år

Adress:

Namn:

NKI

ÖVER 1.500 OLIKA KORRESPONDENSKURSER

PRIS KR. 1:50